

Arrest

nr. 195 187 van 17 november 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 17 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 oktober 2013 tot weigering van verlenging van tijdelijk verblijf en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 januari 2014 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 april 2005 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De gemachtigde van de staatssecretaris verklaart de aanvraag onontvankelijk op 12 augustus 2005.

Op 28 februari 2007 dient verzoeker wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van (oud) artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris verklaart de aanvraag onontvankelijk op 14 november 2007. Dezelfde datum wordt verzoeker bevolen het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 31 december 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris verklaart de aanvraag onontvankelijk op 26 mei 2008.

Op 30 september 2009 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 30 augustus 2011 wordt verzoeker gemachtigd tot een tijdelijk verblijf, aan verzoeker ter kennis gebracht op 16 december 2011. Verzoeker wordt in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, geldig tot 31 juni 2012.

Op 18 januari 2013 wordt verzoeker in kennis gesteld van de brief van de gemachtigde van de staatssecretaris stellende dat de verlenging van het tijdelijk verblijf mogelijk is indien verzoeker een geldige arbeidskaart B voorlegt met recente bewijzen van effectieve tewerkstelling en een geldig nationaal paspoort en een recent attest waaruit blijkt dat verzoeker op geen enkel ogenblik ten laste is van de Belgische Staat.

Op 25 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verlenging van het tijdelijk verblijf, aan verzoeker ter kennis gebracht op 18 november 2013. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“W., L.
Geboren op 28.02.1975 te Sunam
Nationaliteit: India
Verblijvende te (...)

Weigering verlenging tijdelijk verblijf (met bevel om het grondgebied te verlaten)

Het tijdelijk verblijf van betrokkene, geldig tot 06.08.2013 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kan niet verder verlengd worden.

Betrokkene werd gemachtigd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van de artikelen 9bis en 13 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15/09/2006. De machtiging tot tijdelijk verblijf werd toegestaan op basis van de bekomen arbeidskaart B (VGB309305) die werd afgelverd op basis van het Koninklijk besluit houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers dd. 07/10/2009 (BS.14/10/2009).

Volgende voorwaarden voor de verlenging van zijn tijdelijk verblijf werden in onze vorige instructies dd. 06.12.2012 opgenomen:

"Minstens tussen de vijfenveertigste en de dertigste dag voor de vervaldatum van de verblijfsvergunning diende betrokkene zich aan te bieden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats om de verlenging van zijn verblijfsvergunning aan te vragen en volgende documenten voor te leggen

een geldige arbeidskaart B met recente bewijzen van effectieve tewerkstelling (arbeidsovereenkomst, loonfiches,...) + geldig nationaal paspoort + recent attest waaruit blijkt dat betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste is van de Belgische staat (of OCMW).

De werkgever van betrokkene diende pas een aanvraag voor een geldige arbeidskaart in op 26.09.2013 terwijl de verblijfsvergunning van betrokkene al vervallen was sinds 08.08.2013. Daarnaast legt

betrokkene geel loonfiches of attest van het OCMW weer voor. Volgens de databanken Dimona en Dolsis werkt betrokkene al sinds 24.01.2013 niet meer.

Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden. “

Op 25 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 18 november 2013. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer / ~~mevrouw~~, die verklaart te heten:

naam: W., L.

geboortedatum: (...)1975

geboorteplaats: Sunam

nationaliteit: India

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Art. 7, al.1, 2° van de wet van 15/12/1980: wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn, of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Art 13 § 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

De A kaart van betrokkene is vervallen sinds 06.08.2013 en kan niet verder verlengd worden.”

2. Over de ontvankelijkheid

Met een schrijven van 27 september 2017 deelt de verwerende partij mee dat verzoeker van het grondgebied werd verwijderd op 5 november 2015.

De tweede bestreden beslissing werd bijgevolg uitgevoerd, zodat de vraag rijst naar het belang dat verzoeker heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Ter zitting stelt de advocaat van verzoeker dat het een gedwongen repatriëring betrof en dat de kosten die gepaard gingen met de gedwongen repatriëring nog steeds op hem kunnen verhaald worden.

Waar de advocaat van verzoeker aanvoert dat het een gedwongen repatriëring betrof en geen vrijwillig vertrek, dient te worden opgemerkt dat voorbij wordt gegaan aan het feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgevoerd, ongeacht of dit op vrijwillige of gedwongen basis gebeurde. Door de tenuitvoerlegging van het bevel heeft de beslissing volledige uitwerking gekregen. Er werd immers wel gevolg aan gegeven, los van de vraag of dit op vrijwillige dan wel gedwongen wijze gebeurde. Dat de kosten van de repatriëring nog steeds op hem verhaald kunnen worden is op dit ogenblik hypothetisch en toont geen actueel belang aan.

De advocaat van verwerende partij meent dat er ook geen belang meer is voor de eerste bestreden beslissing omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet stelt dat de betrokkene in België dient te verblijven waardoor een eventuele vernietiging geen afbreuk doet aan het ontbreken van het belang.

De vernietiging van de beslissing tot weigering van verlenging van het tijdelijk verblijf heeft tot gevolg dat verzoeker opnieuw onder een 'tijdelijk verblijf' staat en het feit dat verzoeker bij de oorspronkelijke aanvraag om machtiging tot verblijf in België diende te verblijven, staat er geenszins aan in de weg dat verzoeker de vernietiging kan vragen van de beslissing tot weigering van verlenging via de geëigende procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De exceptie wordt verworpen.

Het beroep wordt dus enkel onderzocht voor zover het betrekking heeft op de beslissing tot weigering van verlenging van het tijdelijk verblijf.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen, namelijk de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“2.1.1 Dat de bestreden beslissing gemotiveerd wordt op grond van het feit dat verzoeker niet in het bezit is van een geldige arbeidskaart B, nu zijn werkgever pas een aanvraag indiende op 26 september 2013, terwijl de verblijfsvergunning van verzoeker al vervallen was sinds 8 augustus 2013 en verzoeker daarenboven geen loonfiches of attest van het OCMW zou voorleggen. Bovendien zou volgens de databanken van Dimona en Dosis verzoeker niet meer werken sedert 24 januari 2013, zodat hij niet voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

Zoals in het feitenrelaas reeds uiteengezet, was verzoeker omwille van medische redenen niet meer in staat om te werken sinds begin 2013. Dit zorgde voor zware psychische stress, nu verzoeker er zich terdege van bewust was dat hij hierdoor zijn verblijfsvergunning kon verliezen. Verzoeker raakte uiteindelijk in een depressie en ging zich hierdoor te buiten aan alcoholmisbruik. Nadat de medische toestand van verzoeker genormaliseerd was, heeft hij zich volledig herpakt en is hij op zoek gegaan naar ander werk.

De nieuwe werkgever van verzoeker heeft op 26 september 2013 een aanvraag voor de afgifte van een geldige arbeidskaart ingediend en dus vóór de beslissing van 25 oktober 2013.

Verweerder was bijgevolg op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte van het feit dat verzoeker een nieuwe werkgever gevonden had en hij mogelijks opnieuw aan de slag kon gaan.

Dat verweerder dan ook geen rekening heeft gehouden met de medische problematiek in hoofdte van verzoeker, die arbeidsongeschikt was, waardoor hij gewoonweg niet kon werken (zie medische attesten in bijlage). Dat verweerder daarenboven een attest voorlegt van het OCWM dat bevestigt dat, ondanks het feit dat verzoeker geen werk én dus geen inkomen had, hij desondanks geen beroep heeft gedaan op het OCMW.

Dat verweerder dan ook de zorgvuldigheidsplicht geschonden heeft, terwijl de Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten en tot de feitenvinding komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht (RvSt. nr. 21.037,17/03/1981; RvSt. nr. 21.094,17/04/1981).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (RvSt. nr. 24.651, 18/09/1984, R.W.. 1984-85, p. 946; LAMBRECHTS, W., 'Geschillen van bestuur', p. 43).

Dat verweerder dan ook nagelaten heeft aan verzoeker direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen stukken voor te leggen, temeer daar verzoeker wel degelijk anderhalf jaar tewerkgesteld was en hij dus reeds aangetoond had werkwillig te zijn.

Dat verweerder derhalve had kunnen vaststellen dat verzoeker omwille van medische redenen werkonbekwaam was en hierdoor gedurende een bepaalde periode geen tewerkstelling had.

Aangezien verzoeker geen enkele reactie vanwege verweerder mocht ontvangen, was hij terecht van mening dat hij - nadat zijn problemen van de baan waren — opnieuw een tewerkstelling kon zoeken en een nieuwe arbeidskaart kon aanvragen, wat hij ook effectief gedaan heeft en waarvan verweerder ook ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was.

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt, zodat verweerder dan ook de zorgvuldigheidsplicht geschonden heeft door na te laten verdere inlichtingen aan verzoeker te vragen, temeer gelet op de specifieke omstandigheden inzake.

2.1.2. Dat de overheid bovendien het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd (RvSt., nr. 62.082,1/10/1996, met noot BAERT, J., T.O.R.B.. 1996-1997, p. 137-139).

Dat een schending van het redelijkheidsbeginsel impliceert dat er sprake is van een beslissing waarbij men ternauwernood kan geloven dat ze genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel het oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvSt. nr. 82.301, 20/09/199).

Dat deze kennelijke wanverhouding tot uiting komt in het feit dat verzoeker onmiddellijk na de beslissing van 7 maart 2011 een arbeidskaart B heeft aangevraagd en ononderbroken aan het werk is gegaan, wat zijn werkwilligheid aantoont. Dat de overheid dan ook kon vermoeden dat verzoeker om redenen onafhankelijk van zijn wil gedurende een periode niet gewerkt heeft, temeer daar zij op de hoogte was van het feit dat verzoeker via zijn werkgever een nieuwe arbeidskaart B had aangevraagd en dit vóór de bestreden beslissing genomen werd.

Verweerder had dan ook minstens verzoeker omtrent zijn werkonderbreking moeten interpellieren, wat zij evenwel niet gedaan heeft. Het zomaar nemen van een beslissing tot weigering van de verlenging van het tijdelijk verblijf van verzoeker, terwijl verweerder op de hoogte was van de aanvraag tot het bekomen van een nieuwe arbeidskaart B, druist dan ook in tegen het redelijkheidsbeginsel.

De bestreden beslissing dient dan ook omwille van hogergenoemde middelen vernietigd te worden.

2.1.3. Conform artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 moeten bestuurshandelingen uitdrukkelijk worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing (MAST A., e.a., Overzicht van het Belgische administratief recht. Kluwer, Brussel, 2002, p. 692-694).

Dat de bestreden beslissing geen enkele motivering geeft waarom geen rekening wordt gehouden met de nieuwe aanvraag tot het bekomen van een arbeidskaart B, terwijl verweerder er door een dergelijke aanvraag van uit kon gaan dat verzoeker binnen afzienbare tijd opnieuw aan het werk zou zijn en hij hierdoor zou voldoen aan de voorwaarden voor de verlenging van zijn verblijfsvergunning.

Dat er al evenmin enige motivering wordt gegeven betreffende het feit waarom verweerder het niet nodig achtte verzoeker te appelleren omtrent het feit dat hij gedurende een bepaalde tijd zijn werk had onderbroken. Dat indien verweerder dit wel zou hebben gedaan, hij zou hebben kunnen vaststellen dat deze werkonderbreking te wijten was aan medische redenen, welke uiteraard een valabel argument zijn.

De bestreden beslissing houdt dan ook een schending in van de motiveringsplicht.(...)”

3.2 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht waartoe het bestuur te dezen is gehouden conform artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij zo nodig kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de thans bestreden bestuurshandeling duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name de artikelen 9bis en 13 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat de verzoeker werd gemachtigd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van de artikelen 9bis en 13 van de vreemdelingenwet; dat deze machtiging tot tijdelijk verblijf werd toegestaan op basis van de door hem bekomen arbeidskaart B (...), die werd afgeleverd op basis van het koninklijk besluit houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers d.d. 7 oktober 2009 (BS 14 oktober 2009); dat de volgende voorwaarden werden opgenomen in de instructies van 6 december 2012 voor de verlenging van het tijdelijk verblijf: “*minstens tussen de vijfenveertigste en dertigste dag voor de vervaldatum van de verblijfsvergunning (...) volgende documenten (diende) voor te leggen een arbeidskaart B met recente bewijzen van effectieve tewerkstelling (...) + recent attest waaruit blijkt dat betrokken op geen enkel ogenblik ten laste is van de Belgische staat (of OCMW)*”; dat de aanvraag voor een arbeidskaart op 26 september 2013 werd ingediend terwijl de verblijfsvergunning al op 8 augustus 2013 was vervallen, dat verzoeker geen loonfiches of attest van het OCMW heeft voorgelegd en dat verzoeker niet meer werkte sinds 24 januari 2013. De gemachtigde concludeerde dat de verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden die werden gesteld aan zijn tijdelijk verblijf. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestuurshandeling is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat de verzoeker integendeel de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze in zijn uiteenzetting van het middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is *in casu* dan ook voldaan zodat een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet niet kan worden aangenomen en de middelen dienen te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is immers van oordeel dat de kritiek van de verzoeker duidelijk betrekking heeft op de materiële motiveringsplicht.

Er dient hierbij echter wel te worden geduïd dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van het bepaalde in de artikelen 9bis en 13 van de vreemdelingenwet, die de juridische grondslag vormen van de eerste bestreden beslissing.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Artikel 13, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.”

De Raad stelt vooreerst vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt en dat door de verzoeker ook niet concreet wordt weerlegd dat zijn machtiging tot tijdelijk verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd toegekend op basis van de door de verzoeker bekomen arbeidskaart B die werd afgeleverd op basis van het koninklijk besluit houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers *d.d.* 7 oktober 2009 (BS 14 oktober 2009), zoals vermeld in de bestreden beslissing. Het administratief dossier bevat een aangetekende brief van 6 december 2012 van de gemachtigde gericht aan de verzoeker waarbij, in verwijzing naar voornoemd koninklijk besluit, wordt meegedeeld dat het tijdelijk verblijf kan worden verlengd mits onder meer een arbeidskaart B en recente bewijzen van effectieve tewerkstelling worden voorgelegd.

Verzoeker betoogt dat hij sinds begin 2013 niet meer in staat was om te werken om medische redenen en dat de nieuwe werkgever de aanvraag voor de arbeidskaart heeft ingediend vóór de bestreden beslissing werd genomen. Verzoeker verwijt verwerende partij met deze elementen geen rekening te hebben gehouden.

Verzoeker toont niet aan en uit de stukken van het dossier blijkt niet dat verzoeker aan de verwerende partij dit element van medische redenen heeft ter kennis gebracht. Verzoeker kan verwerende partij niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met zijn medische situatie nu zij er geen kennis van had en verzoeker het niet nodig achtte haar tijdig op de hoogte te brengen van haar medische toestand. In de bestreden beslissing wordt wel degelijk rekening gehouden met de aanvraag voor een arbeidskaart die werd ingediend op 26 september 2013 evenwel betwist verzoeker niet dat ingevolge de instructie van 6 december 2012 de arbeidskaart B diende voorgelegd te worden vóór de vervaldatum van de verblijfsvergunning *d.d.* 8 augustus 2013. Het is niet kennelijk onredelijk dat verwerende partij concludeert dat verzoeker niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden voldeed nu er geen arbeidskaart B werd ingediend vóór 8 augustus 2013. Verzoeker doet met zijn stelling dat hij ziek was en op zoek ging naar een andere werkgever die op 26 september 2013 alsnog een aanvraag voor een arbeidskaart B indiende geen afbreuk aan de vaststelling van verwerende partij dat hij niet tijdig een arbeidskaart B heeft voorgelegd, evenmin als loonfiches of een attest van het OCMW.

Nu genoegzaam blijkt dat het voorleggen van een geldige arbeidskaart B als expliciete voorwaarde werd gesteld voor de verlenging van verzoekers tijdelijk verblijf en deze feitelijke constatering door de verzoeker geenszins wordt betwist, dient te worden besloten dat het getuigt van een correcte feitenvinding en dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om in de bestreden beslissing te oordelen dat het tijdelijk verblijf van de verzoeker niet verder verlengd kan worden omdat de verzoeker geen geldige arbeidskaart B heeft voorgelegd.

In het licht van het voorgaande kan worden besloten dat de verzoeker *in casu* niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op onredelijke wijze of op basis van een foutieve feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. De bestreden beslissing steunt op afdoende, deugdelijke en pertinente motieven. Er ligt geen schending voor van de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin

vervatte dienstige stukken. Uit de bespreking hierboven is gebleken dat de gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Verzoeker kan niet voorhouden dat rekening diende te worden gehouden met zijn medische toestand nu de verwerende partij niet op de hoogte was van zijn medische toestand.

Waar verzoeker meent dat verwerende partij om verdere inlichtingen diende te verzoeken, kan hij niet worden gevolgd aangezien verzoeker duidelijk op de hoogte was gesteld van de voorwaarden tot verlenging van zijn tijdelijk verblijf en niet betwist binnen de opgelegde termijn geen geldige arbeidskaart B, loonfiches en een attest van het OCMW te hebben ingediend. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Uit de bespreking hierboven is reeds gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid tot de conclusie is gekomen dat verzoeker niet voldeed aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Dat verzoeker eventueel om redenen onafhankelijk van zijn wil geen arbeidskaart kon voorleggen, doet hieraan geen afbreuk.

De motieven in de bestreden beslissing in verband met het niet voorleggen van een arbeidskaart B, loonfiches en een attest van het OCMW, -motieven die overigens niet worden betwist door verzoeker-, zijn voldoende draagkrachtig om de bestreden beslissing te schragen. Verwerende partij diende niet bijkomend te motiveren waarom zij de nieuwe aanvraag voor een arbeidskaart niet wilde afwachten en waarom zij geen bijkomende inlichtingen heeft opgevraagd aan verzoeker in verband met de onderbreking van zijn werk.

Het enige middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend zeventien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN

